

УДК 343.431

Валерія Олегівна МУРАШКО,

студентка 3 курсу Інституту прокуратури та кримінальної юстиції
Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого,
м. Харків

Науковий керівник: **Харитоновна Олена Володимирівна,**
кандидат юридичних наук, доцент, доцент кафедри кримінального права
№ 1 Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого,
м. Харків

ОБ'ЄКТ ТОРГІВЛІ ЛЮДЬМИ

Здійснено аналіз наукових позицій, законодавства та судової практики щодо визначення об'єкту такого злочину, як торгівля людьми (ст. 149 КК України). Визначено та аргументовано, що безпосереднім об'єктом торгівлі людьми є суспільні відносини, що забезпечують свободу, особисту недоторканість людини та її честь.

Ключові слова: торгівля людьми, об'єкт, свобода, особиста недоторканість, воля, честь, гідність.

Серед широкого спектру злочинів, що посягають на соціальні цінності, особливе місце посідає торгівля людьми, або так зване сучасне рабство, що набуває великих масштабів у сучасному світі. Актуальність зазначеної проблеми зумовила широке коло наукових досліджень у цій сфері. Зокрема, дискусійними виявляються питання щодо об'єкту цього злочину та його місця в системі об'єктів кримінально-правової охорони, адже це питання має важливе теоретичне та практичне значення. Воно сприяє з'ясуванню соціальної суті даного злочину, характеру і ступеня його суспільної небезпеки.

Щодо визначення безпосереднього об'єкта даного злочину у науковців немає одностайності. Так, Ю. С. Нагачевська основним безпосереднім об'єктом торгівлі людьми визначає свободу людини [1, с. 244]; Г. В. Андрусів, П. П. Андрушко, С. Я. Лихова та деякі інші вчені виділяють саме фізичну свободу у якості об'єкта [2, с. 278]; М. І. Мельник та М. І. Хавронюк – свободу, честь і гідність, а також волю (за винятком «випадків, коли угода, об'єктом якої є людина, укладається за згодою цієї ж людини») [3, с. 353]; Я. Г. Лизогуб – свободу та особисту недоторканість. Виділяються з цього кола В. В. Лизогуб з А. М. Орлеаном, говорячи про громадську моральність як об'єкт даного злочину [4, с. 103].

Аналіз питання, який же об'єкт поставлений під охорону кримінально-правовою нормою щодо торгівлі людьми, потребує уточнення змісту деяких понять, що є предметом спорів.

Оскільки більшість дослідників погоджується, що свобода людини є безпосереднім об'єктом торгівлі людьми, доцільним уявляється розкриття саме цього поняття. Стаття 5 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція) гарантує право кожного на свободу та особисту недоторканність. Європейський суд з прав людини (далі – ЄСПЛ) у рішенні у справі «Бозано проти Франції» зазначив, що під правом на свободу в контексті ст. 5 Конвенції слід розуміти фізичну свободу особи, при цьому право на свободу і особисту недоторканність розглядається як єдине сполучення слів і має на увазі захист «від будь-якого свавільного процесуального чи матеріального зазіхання на особисту свободу» з боку державних органів [5]. Що ж до поняття «особиста недоторканність», то під ним розуміється «гарантія від арешту і попереднього ув'язнення» [6].

Як бачимо, у ст. 5 Конвенції розглядається питання про захист саме фізичної свободи, а також про захист від незаконного арешту або затримання. Фізична свобода походить від поняття «локомоція» (у перекладі з латинської *locus* – місце та *motio* – рух), яким охоплюється сукупність узгодження рухів, за допомогою яких людина активно пересувається у просторі. Відштовхуючись від вищесказаного, приходимо до висновку, що свобода як об'єкт торгівлі людьми повинна розумітися саме як фізична свобода, більше того, вона повинна розглядатися поряд із особистою недоторканістю, щоб більш повно охопити захист людини від будь-якого свавільного матеріального зазіхання на її особисту свободу.

Важливим є те, що особа не може відмовитися від зазначених прав. Так, наприклад, якщо особа сама здається владі і висловлює згоду на подальше ув'язнення, таке ув'язнення може бути незаконним та порушувати ст. 5 Конвенції. Суд довів це у справі «Де Вільде, Оомс та Версіп проти Бельгії», зазначивши, що право на свободу в «демократичному суспільстві» за змістом Конвенції є настільки важливим, що особа не може бути позбавлена захисту з боку Конвенції на тій підставі, що вона добровільно зголосилася на позбавлення волі.

Незважаючи на тезу А. М. Орлеана про те, що свобода та особиста недоторканність не завжди є предметом посягання при торгівлі людьми (мовляв, з проаналізованих ним справ у багатьох випадках потерпілі від злочину знали, що їх чекає за кордоном, знали, що їх свобода там буде обмежена, але свідомо йшли на це, бо не мали ніякої можливості або бажання заробляти гроші в Україні [7, с. 111], ми наполягаємо, що право на свободу та особисту недоторканність буде порушене у будь-якому випадку, навіть при добровільній згоді людини, щодо якої вчиняється даний злочин.

Думка А. М. Орлеана видається нам недостатньо аргументованою, адже він ототожнює поняття волі людини з поняттям «свободи» (причому саме з фізичною свободою) [7, с. 111], що є не зовсім вірним. Свобода волі – добре відоме всім словосполучення, в якому обидва слова виступають у своїх основних – різних – значеннях, характерних для сучасної української мови, і взаємно незамінних. Але в деяких контекстах вони досить легко, без будь-яких обмежень можуть заступати одне одного, а саме тоді, коли йдеться про суспільну або особисту свободу. У такому розрізі за словом «свобода» закріплюється таке значення, як відсутність політичного й економічного гноблення, утиску й обмежень у суспільно-політичному житті.

У словосполученні «свобода волі» слово «свобода» виступає вже як філософський термін на означення можливості вияву суб'єктом своєї волі в умовах усвідомлення законів розвитку природи і суспільства. Як філософський термін вживається воно і у словосполученні «свобода і необхідність». Отже, у філософському розумінні слово «свобода» не є синонімом слова «воля». Словосполучення «свобода волі» підкреслює незамінність одного слова іншим.

За словом «воля» усталене основне значення є таким: «Воля – це одна з функцій людської психіки, яка полягає насамперед у владі над собою, керуванні своїми діями й свідомому регулюванні своєї поведінки» [8].

Отже, не можна ототожнювати такі поняття, як «воля» та «свобода», тому вони повинні розглядатися як самостійні об'єкти. На основі вищевикладеного, у випадку добровільності згоди особи щодо торгівлі нею, варто говорити саме про категорію «волі»: особа самостійно робить свій вибір. Тобто свобода людини завжди стоїть під загрозою, коли мова йде про торгівлю людьми, а воля людини – лише в тих випадках, коли не можна говорити про добровільну згоду людини на вчинення щодо неї цього протиправного діяння.

Потребує спростування, на наш погляд, також і теза, що «у випадках, коли особа сама просить себе продати, можна говорити вже про відсутність як честі, так і гідності» [9, с. 26]. Розглянемо детальніше право на гідність, що знайшло своє закріплення як на національному, так і на міжнародному рівні.

Чинне законодавство не містить визначення понять гідності та честі, оскільки вони є морально-етичними категоріями і одночасно особистими немайновими правами, яким закон надає значення самостійних об'єктів судового захисту. Зокрема, під гідністю розуміють визнання цінності кожної фізичної особи як унікальної біопсихосоціальної цінності, а з честю пов'язується позитивна соціальна

оцінка особи в очах оточуючих, яка ґрунтується на відповідності її діянь (поведінки) загальноприйнятим уявленням про добро і зло.

На основі різних точок зору щодо поняття гідності людини, вдалий висновок дає Ю. Г. Падафет, зазначаючи, що феномен гідності людини пов'язується в основному з цінністю людини та оцінкою її значення і місця в суспільстві та державі. Сприйняття себе та оточуючих на основі певного еталону перетворюється на оціночні судження морального чи правового характеру, що створює підстави для зворотного позитивного або негативного впливу на поведінку людини. Ці вимоги стають нормами поведінки лише у випадку, коли вони ґрунтуються на внутрішньому переконанні людини у їхній корисності не тільки для неї, але й, передусім, для інших людей [10, с. 34].

Прояснивши суть поняття гідності, варто з'ясувати, що визнається «таким, що принижує гідність» поводженням. Це поняття було визначено ЄСПЛ в рішенні у справі «Ірландія проти Великої Британії». Суд дійшов висновку, що п'ять методів допиту, на які посилаються заявники, «...були такими, що принижують гідність, оскільки вони викликали у їхніх жертв почуття страху та неповноцінності, а також страждання, здатні принизити та образити їхню гідність, і, ймовірно, зруйнувати їхню психіку та моральну стійкість» [11]. Однак відсутність будь-якої з цих специфічних цілей не виключає можливості класифікувати поводження як таке, що порушує статтю 3 Конвенції.

Визначаючи поводження принижуючим гідність, Суд у справі «Тайрер проти Великої Британії» виходив з того, що може бути відсутня ознака публічності [12]. Інакше кажучи, поводження/покарання є такими, що принижують гідність, навіть якщо жертву було принижено у її власних очах.

У цілому, узагальнюючи судову практику, можна зазначити, що Суд кваліфікує поводження/покарання як таке, що принижує гідність, якщо воно спонукає потерпілого діяти проти своєї волі і совісті, викликає у нього почуття страху, пригніченості, неповноцінності, здатне зламати його фізичний та моральний опір, принижує чи ображає його гідність. При цьому рівень страждань є дещо нижчим за той, що спричиняється нелюдським поводженням, але достатнім для того, щоб констатувати наявність порушення статті 3 Конвенції.

Виходячи з вищенаведеного, робимо такий умовивід: якщо відсутня воля особи, то здійснюється посягання на гідність особи, якщо ж людина добровільно погоджується на вчинення щодо неї цього злочину, то, відповідно, не можна говорити про посягання на її гідність.

Щодо походження поняття честі серед вчених також бракує єдності поглядів. Це дає підстави для констатації утруднень при розробці дефініції «честі», її тлумаченні, впливає на правильність

застосування норм щодо захисту честі. Разом з тим, базовим виглядає висновок, що честь пов'язана з мораллю. Оскільки торгівля людьми визнається аморальним вчинком (навіть якщо це добровільний акт поведінки з боку потерпілого), то можемо говорити, що честь людини потерпає від вчинення цього злочину.

Отже, безпосереднім об'єктом торгівлі людьми є суспільні відносини, що забезпечують свободу, особисту недоторканість людини та її честь. Додатковим факультативним об'єктом виступають воля та гідність, причому вони є взаємовиключними поняттями: якщо відсутня воля особи, то здійснюється посягання на гідність особи, якщо ж людина добровільно погоджується на вчинення щодо неї цього злочину, то, відповідно, не можна говорити про посягання на її гідність. Також додатковими об'єктами можуть виступати життя, здоров'я, статева свобода, трудові права, нормальна діяльність державного апарату тощо.

Загалом же дане питання потребує подальших досліджень, удосконалення теоретичної аргументації та практичної діяльності в цій галузі.

Список бібліографічних посилань

1. Нагачевська Ю. С. Кримінально-правова характеристика торгівлі жінками з метою сексуальної експлуатації. *Науковий вісник Львівського державного університету внутрішніх справ. Серія юридична*. 2014. Вип. 4. С. 241–253.
2. Андрусів Г. В., Андрушко П. П., Лихова С. Я. Кримінальне право України. Особлива частина: підручник. Київ: Юрінком Інтер, 1999. 896 с.
3. Мельник М. І., Хавронюк М. І. Науково-практичний коментар Кримінального кодексу України. Київ: Юрид. думка, 2009. 1236 с.
4. Орлеан А. М., Лизогуб В. В. Вдосконалення кримінального законодавства у напрямку протидії торгівлі людьми та пов'язаним з нею явищам. *Право і Безпека*. 2005. Т. 4, № 4. С. 101–104.
5. 1986 Бозано против Франції // Библиотека документов по правам человека. URL: <http://hrlib.kz/wp-content/uploads/2016/07/1986-Бозано-против-Франции.pdf> (дата звернення: 22.04.2017).
6. Справа «Х проти Сполученого Королівства» // Ліга.Закон: прав. портал. URL: http://search.ligazakon.ua/l_doc2.nsf/link1/SO0812.html (дата звернення: 15.04.2017).
7. Орлеан А. М. Об'єкт незаконної торгівлі людьми та місце цього злочину в структурі Особливої частини Кримінального кодексу України. *Вісник Університету внутрішніх справ*. 2001. Спецвип. С. 110–114.
8. Назарова І. С. Свобода – воля // Культура мови на щодень: інформаційно-довідкова система. URL: <http://kulturamovy.univ.kiev.ua/KM/pdfs/Magazine8-20.pdf> (дата звернення: 28.04.2017).
9. Куц В. М., Орлеан А. М. Прокурорські засоби протидії торгівлі людьми: наук.-практ. посіб./за ред. Г. П. Середи. Київ: Варта, 2007. 168 с.

10. Падафет Ю. Г. Гідність людини як ключова державноуправлінська цінність. *Теорія та практика державного управління*. 2014. Вип. 2. С. 29–35.

11. Ирландия против Великобритании: решение Европейского Суда по правам человека от 18.12.1978. URL: <http://www.rpqi.narod.ru/echr/translation/translation/ireland.htm> (дата звернення: 28.04.2017).

12. Тайрер против Великобритании // Сайт Олега Анищика о подаче жалоб против России в Европейский Суд по правам человека. URL: http://european-court.ru/uploads/ECHR_Tyrer_v_the_United_Kingdom_25_04_1978.pdf (дата звернення: 28.04.2017).

Одержано 10.05.2017

УДК 343.351(477)

Анна Євгенівна ОВЧАРЕНКО,

студентка 2 курсу 9 факультету Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого, м. Харків

*Науковий керівник: **Крайник Григорій Сергійович,***

кандидат юридичних наук, асистент кафедри кримінального права № 1

Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого, м. Харків

НИЗЬКИЙ РІВЕНЬ ЗАРОБІТНОЇ ПЛАТИ ЯК ОБСТАВИНА, ЩО ЗБІЛЬШУЄ РІВЕНЬ КОРУПЦІЇ

Розглянуто вплив рівня заробітної плати на стан корупції в державі. Доводиться, що низька заробітна плата сприяє зростанню рівня корупції, а суттєве збільшення заробітної плати призводить до зниження рівня корупції у разі низького рівня безробіття у державі.

Ключові слова: заробітна плата, безробіття, рівень сприйняття корупції.

Корупція – протиправна діяльність, яка полягає у використанні службовими особами їхніх прав і посадових можливостей для особистого збагачення; підкупність і продажність громадських і політичних діячів [1]. Перелік корупційних злочинів міститься у примітці до ст. 45 Кримінального кодексу України. Корупція є одним із шляхів досягнення нерівного соціального стану, що характеризується неправомірністю, а іноді і протиправністю поведінки членів суспільства у відносинах у сфері державного управління [2, с. 44].

Корупція є серйозною проблемою для українського суспільства. За результатами досліджень Transparency International, за рівнем сприйняття корупції Україна посідала 131 місце з 176 країн, а в 2007 році Україна займала 118 місце з 175 країн. За цими показником можна